

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi na poparcie swej skargi dwa zarzuty oparte na naruszeniu art. 43 WE.

W swym pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że ograniczając do 25 % udziały, które mogą być posiadane przez wspólników niewykonyjących zawodu biologa w Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée prowadzącej laboratoria analiz biologii medycznej, ustawodawstwo krajowe bezzasadnie ogranicza gwarantowaną traktatem swobodę przedsiębiorczości. Wskazany na uzasadnienie cel w zakresie ochrony zdrowia publicznego może bowiem zostać osiągnięty za pomocą środków mniej ograniczających niż zastosowane w rozpatrywanej sprawie. Komisja podnosi w tym zakresie, że o ile wydaje się uzasadnione, by analizy w zakresie biologii medycznej były wykonywane przez kompetentny personel o odpowiednim wykształceniu, to wymóg posiadania takich kwalifikacji wyłącznie w zakresie własności lub prowadzenia laboratoriów biologii medycznej wydaje się nieproporcjonalny dla osiągnięcia realizowanego celu.

W swym drugim zarzucie Komisja kwestionuje ogólny zakaz w stosunku do osób niewykonyjących zawodu biologa posiadania udziałów w więcej niż dwóch spółkach utworzonych w celu wspólnego prowadzenia jednego lub więcej laboratoriów analiz biologii medycznej. Cel wskazany przez pozwaną w zakresie zagwarantowania uprawnień decyzyjnych i niezależności finansowej profesjonalistom z danego sektora, oraz równomiernego rozłożenia laboratoriów na terytorium krajowym nie uzasadnia krajowych środków ograniczających.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 6 marca 2009 r. — Hartmut Eifert przeciwko Land Hessen, uczestnik postępowania: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sprawa C-93/09)

(2009/C 113/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hartmut Eifert

Strona pozwana: Land Hessen

Uczestnik postępowania: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 42 akapit pierwszy pkt 8b i art. 44a rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z dnia 11.8.2005 r., s. 1), wprowadzone doń w drodze

rozporządzenia Rady (WE) nr 1437/2007 z dnia 26 listopada 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 322 z dnia 7.12.2007 r., s. 1) są nieważne?

2) Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 76 z dnia 19.3.2008 r., s. 28) jest

a) nieważne

b) ważne ale tylko dlatego, że dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105 z dnia 13.4.2006 r., s. 54) jest nieważna?

Jeśli wspomniane w pierwszym i drugim pytaniu przepisy są ważne, to:

3) Czy wykładni art. 18 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że opublikowanie na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może nastąpić dopiero wtedy, gdy przeprowadzone zostanie przewidziane w tym artykule postępowanie, które zastępuje zawiadomienie organu nadzorczego?

4) Czy wykładni art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że opublikowanie na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może nastąpić dopiero wtedy, gdy została przeprowadzona przewidziana dla takich przypadków w prawie krajowym kontrola wstępna?

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy wykładni art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że kontrola przeprowadzona w oparciu o rejestr, o którym mowa w art. 18 ust. 2 tiret drugie tej dyrektywy, który jednak nie zawiera określonej tam informacji, nie może być uznana za kontrolę skuteczną?
- 6) Czy wykładni art. 7 — a w niniejszym przypadku w szczególności lit. e) — dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce polegającej na zatrzymywaniu adresów IP użytkowników strony internetowej bez ich wyraźnej zgody?

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-94/09)

(2009/C 113/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niezastosowanie jednolitej stawki podatku VAT w odniesieniu do ogółu usług świadczonych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe oraz w odniesieniu do dostaw towarów powiązanych ze świadczeniem tych usług, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 96-99 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT (¹);
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja podnosi, iż francuskie przepisy podatkowe zakłócają prawidłowe funkcjonowanie systemu podatku VAT, ponieważ wprowadzają dwie stawki tego podatku w odniesieniu do świadczenia usług i dostaw towarów dokonywanych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe na rzecz rodzin osób zmarłych, podczas gdy powyższe świadczenia stanowią w praktyce jedno świadczenie o charakterze złożonym, które powinno być poddane jednolitej stawce podatku VAT.

Strona skarżąca zarzuca w szczególności stronie pozwanej, iż bezzasadnie wyodrębniła usługę transportu ciała za pomocą pojazdu przystosowanego do tego celu i zastosowała w stosunku do tej usługi obniżoną stawkę podatku VAT, podczas gdy pozostałe czynności przedsiębiorstw pogrzebowych, takie jak czynności grabarzy przenoszących ciało czy też dostawa trumny poddane zostały podstawowej stawce tego podatku. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, czynność składająca się z jednego świadczenia w aspekcie gospodarczym nie powinna być sztucznie rozdzielana, aby nie zakłócać prawidłowego funkcjonowania systemu podatku VAT. Stan

faktyczny niniejszej sprawy wskazuje, iż zdecydowana większość rodzin zamawiających u przedsiębiorcy przeprowadzenie ceremonii pogrzebowej uważa, że czynności tego przedsiębiorcy składają się na jedno i to samo świadczenie.

Komisja ponadto kwestionuje decyzję strony pozwanej, by zastosować obniżone stawki podatku VAT o zmiennej wysokości w stosunku do usług świadczonych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe. Przepis art. 98 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT nie pozwala bowiem na zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT w odniesieniu do usług transportowych i podstawowej stawki w stosunku do pozostałych usług świadczonych przez przedsiębiorstwa, o których mowa, co prowadzi do tego, iż rzeczywista stawka opodatkowania jest z konieczności niższa, niż podstawowa stawka stosowana we Francji. Co więcej, wysokość stawki obniżonej jest zmienna i zależy od względnej wagi świadczeń poddanych w danym wypadku obniżonej stawce, czego również zabrania wskazana dyrektywa.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-95/09)

(2009/C 113/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie, że

- nie określając w sposób pełny i prawidłowy obszarów wrażliwych w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady (¹) 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych;
- nie dokonując w sposób pełny i prawidłowy transpozycji wymogów zawartych w art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2, 3, 4 i 5 tej dyrektywy w odniesieniu do niektórych obszarów wrażliwych;
- nie zapewniając w terminie wyznaczonym na dzień 31 grudnia 1998 r. oczyszczania na poziomie określonym w art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy w odniesieniu do wszystkich ścieków komunalnych z niektórych aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000, odprowadzanych do odpowiednich zlewni obszarów wrażliwych;
- nie zapewniając w odniesieniu do niektórych aglomeracji, by system zbierania ścieków wymagany na podstawie art. 3 ust. 1 dyrektywy był zgodny z wymogami art. 3 ust. 2 tej dyrektywy; oraz
- nie przeprowadzając w prawidłowy sposób pierwszego obowiązkowego przeglądu, o którym mowa w art. 5 ust. 6 dyrektywy, w wymaganym terminie wyznaczonym na dzień 31 grudnia 1997 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów, a także zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 19 dyrektywy oraz